

הלכות תרומות פרק ז

א. כוהן טמא אסור לאכל תרומה, בין טמא בין טהור שנאמר "איש איש מזרע אהרן, והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל" (ויקרא כב, ד): איזה הוא קדש שאוכלין אותו כל זרע אהרן, זכרים ונקבות הוי אומר תרומות. אלא שהאוכל תרומה טהורה חייב מיתה בידי שמים, ולפיכך לוקה: שנאמר "ושמרו את-משמרת, ולא-ישאו עליו חטא" (ויקרא כב, ט). וטמא שאכל תרומה טמאה אף על פי שהוא בלאו אינו לוקה, שהרי אינה קדש.

ב. אין הטמאים אוכלין בתרומה, עד שיעריבו שמשן ויצאו שלושה פוכבים בינוניים, וזה העת כמו שליש שעשה אחר שקיעת החמה: שנאמר "ובא השמש, וטהר" (ויקרא כב, ז), עד שיטהר הרקיע מן האור; "ואחר יאכל מן-הקדשים" (שם).

ג. כוהן טהור שאכל תרומה טמאה אינו לוקה, מפני שהיא בעשה: שנאמר "ואחר יאכל מן-הקדשים" (ויקרא כב, ז) מדבר שהוא בקדשתו, הוא שיאכל כשיטהר; אבל דבר טמא, לא יאכל אף על פי שטהר. ולאו הבא מפלל עשה, עשה הוא.

ד. מי שהיה אוכל בתרומה, והרגיש שנזדעזעו אבריו להוציא שכבת זרע או חזי באמה, ובולע את התרומה.

ה. השוטה והחרש, מטבילין אותן ומאכילין אותן תרומה אחר שיעריבו שמשן. ומשמרין אותן, שלא יישנו אחר הטבילה: שאם יישנו, טמאים אלא אם כן עשו להם פיס שלנחשת, שמה יראה קרי.

ו. רוכבי גמלים אסורין לאכל בתרומה, עד שיטבלו ויעריבו שמשן שהן בחזקת טמאה: מפני חמום הרכיבה על עור הגמל, מוציא טפה שלשכבת זרע.

ז. המשמשת מטתה אם לא נתהפכה בשעת תשמיש טובלת, ואוכלת בתרומה לערב; ואם נתהפכה בשעת תשמיש הרי זו אסורה לאכל בתרומה כל שלושה ימים, שאי אפשר לה שלא תפלט ותהיה טמאה כמו שיתבאר במקומו.

ח. תרומת חוצה לארץ הואיל ועיקרה מדבריהן אינה אסורה באכילה, אלא לכוהן שטמאה יוצאה עליו מגופו: והן בעלי קראין, וזבין, וזבות, ונדות, ויולדות. וכלן שטבלו מתרין לאכלה, אף על פי שלא העריבו שמשן.

ט. אבל טמאי מגע טמאות בין שנגע במת שאי אפשר לנו היום לטהר ממנו, בין שנגע בשרץ אינו צריך לטבל לתרומת חוצה לארץ. לפיכך כוהן קטן שעדין לא ראה קרי, וקטנה שעדין לא ראת נדה אוכלין אותה תמיד בלא בדיקה, שחזקתן שלא יצאה טמאה עדין עליהם. והמצרע, הרי הוא כמי שטמאה יוצאה עליו מגופו: והוא, שיטמא אותו כוהן מיחס; אבל קדם שיטמאו הכוהן, טהור הוא.

י. כוהן ערל, אסור לאכל בתרומה מדין תורה שהרי נאמר "תושב... ושכיר" בתרומה (ויקרא כב, י), ונאמר "תושב ושכיר" בפסח (שמות יב, מה): מה "תושב ושכיר" האמור בפסח, ערל אסור בו אף "תושב... ושכיר" האמור בתרומה, ערל אסור בה. ואם אכל, לוקה מן התורה.

יא. מִשׁוּךְ מִתֵּר לֹאכַל בְּתֵרוֹמָהּ, וְאֵף עַל פִּי שְׁנֵרָאָה כְּעָרֶל;
וּמִדְּבָרֵי סוּפְרִים שִׁימוּל פַּעַם שְׁנִיָּה, עַד שִׁירָאָה מְהוּל. וְהַנוֹלָד
מְהוּל, אוֹכֵל בְּתֵרוֹמָהּ; וְהַטְמָטוּם אֵינוֹ אוֹכֵל, מִפְּנֵי סֶפֶק עָרֶל.
וְאַנְדְּרִגִּינוֹס, מֵל וְאוֹכֵל.

יב. הָעָרֶל וְכָל הַטְמָאִין אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן אֲסוּרִין מִלֵּאכַל בְּתֵרוֹמָהּ,
נִשְׁיֵהֶן וְעַבְדֵיהֶן אוֹכְלִין. פָּצוּעַ דְּכָא וּכְרוּת שְׁפָכָה הֵם וְעַבְדֵיהֶן
אוֹכְלִין, וְנִשְׁיֵהֶן לֹא יֹאכְלוּ. אִם לֹא יָדַע אֶת אִשְׁתּוֹ מִשְׁנַעֲשֶׂה
פָּצוּעַ דְּכָא וּכְרוּת שְׁפָכָה, הָרִי אֵלּוֹ יֹאכְלוּ; וְכֵן אִם נָשָׂא בֵּת
גָּרִים, הָרִי זֶה אוֹכֵלָתָהּ. פָּצוּעַ דְּכָא כּוֹהֵן שֶׁקִּדַּשׁ בֵּת כּוֹהֵן, אֵינָהּ
אוֹכֵלָתָהּ.

יג. סָרִיס חֲמָה, הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְעַבְדּוֹ אוֹכְלִין. אַנְדְּרִגִּינוֹס
וְטְמָטוּם, עַבְדֵיהֶן אוֹכְלִין; אֲבָל לֹא נְשׁוֹתֵיהֶן. חֶרֶשׁ שׁוֹטָה
וְקָטָן שֶׁקָּנוּ לָהֶן עַבְדִּים, אֵינָן אוֹכְלִין; אֲבָל אִם קָנוּ לָהֶם בֵּית
דִּין, אוֹ אֶפְטְרוּפִין, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ לָהֶן בִּירְשָׁה הָרִי אֵלּוֹ אוֹכְלִין.

יד. אַנְדְּרִגִּינוֹס שֶׁנִּבְעַל לְפוֹסֵל מִן הַתֵּרוֹמָהּ, בֵּין דֶּרֶךְ זְכוּרוֹתָהּ
בֵּין דֶּרֶךְ נְקֻבוֹתָהּ נִפְסֵל מִלֵּאכַל בְּתֵרוֹמָהּ כְּנָשִׁים, וְאֵין עַבְדּוֹ
אוֹכְלִין. וְכֵן אִם נִבְעַל לְאַנְדְּרִגִּינוֹס אַחֵר שֶׁהוּא פּוֹסֵל בְּבִיאתָהּ
לְאִשָּׁה נִפְסֵל, וְאֵינוֹ אוֹכֵל וְלֹא מֵאֲכִיל עַבְדּוֹ; וְהוּא, שֶׁיִּבְעַל
אוֹתוֹ דֶּרֶךְ נְקֻבוֹתָהּ; אֲבָל דֶּרֶךְ זְכוּרוֹתָהּ, אֵין זָכָר פּוֹסֵל זָכָר מִן
הַכֹּהֵנָה.

טו. עַבֵּד שֶׁלְשֹׁתֵפִין, שֶׁהִיָּה אֶחָד מֵהֶן אֵינוֹ מֵאֲכִיל הָרִי זֶה
הָעַבֵּד אֲסוּר לֵאכֹל. וְכָל הַמֵּאֲכִיל בְּתֵרוֹמָהּ, מֵאֲכִיל בְּחֻזָּה וְשׁוֹק.

טז. בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לְכוֹהֵן, וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עַבְדֵי מְלוֹךְ בֵּין
עַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל הָרִי אֵלּוֹ יֹאכְלוּ; וְכֵן עַבְדֵי כּוֹהֵן שֶׁקָּנוּ עַבְדִּים,
וְעַבְדֵי אִשְׁתּוֹ שֶׁקָּנוּ עַבְדִּים יֹאכְלוּ: שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי-יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קָנִין כֶּסֶף" (ויקרא כב, יא) אֲפֹלוּ קָנִין הַקָּנִין אוֹכֵל, וְקָנִין הָאוֹכֵל
מֵאֲכִיל. וְקָנִין שֶׁאֵינוֹ אוֹכֵל, אֵינוֹ מֵאֲכִיל אַחֲרִים. בֵּת כּוֹהֵן
שֶׁנִּשְׁאֵאת לְיִשְׂרָאֵל, וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עַבְדֵי מְלוֹךְ בֵּין עַבְדֵי צֶאֱן
בְּרֹזֶל הָרִי אֵלּוֹ לֹא יֹאכְלוּ.

יז. אֶלְמָנָה לְכוֹהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט, בֵּין
כּוֹהֲנֵת בֵּין יִשְׂרָאֵלִית, וְכֵן שָׂאָר חֵיבֵי לְאוּיִן, וְהַכְנִיסָה לוֹ עַבְדֵי
מְלוֹךְ וְעַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל עַבְדֵי מְלוֹךְ לֹא יֹאכְלוּ, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא
חֵיב בְּמִזְוֹנוֹתָם; וְעַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל יֹאכְלוּ, מִפְּנֵי שֶׁהֵם שְׁלִבְעַל.
נָשָׂא שְׁנִיָּה הִיא אוֹכֵלָתָהּ, וְעַבְדֵי מְלוֹךְ שְׁלֵה לֹא יֹאכְלוּ.

יח. כּוֹהֲנֵת אֶלְמָנָה שֶׁנִּתְאַרְסָה לְכוֹהֵן גָּדוֹל, אוֹ גְּרוּשָׁה
לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט הוֹאִיל וְהֵן מִשְׁמְרוֹת לְבִיָּאָה פְּסוּלָה שְׁלִתּוֹרָה,
הָרִי אֵלּוֹ לֹא יֹאכְלוּ; וְכֵן אִם נִכְנסוּ לְחֻפָּה בְּלֹא אֲרוּסִין אֵינָן
אוֹכְלוֹת, שֶׁהַחֻפָּה פּוֹסֵלֶת אוֹתָן מִלֵּאכֹל. נִתְאַלְמְנוּ אוֹ נִתְגַּרְשוּ
מִן הָאֲרוּסִין, חֲזְרוּ לְהַכְשֵׁרֶן וְאוֹכְלוֹת; מִן הַנִּשְׁוֹאִין לֹא יֹאכְלוּ,
שֶׁכֶּכֶר נִתְחַלְלוּ.

יט. כּוֹהֲנֵת שֶׁמֶת בַּעֲלָהּ כּוֹהֵן, וְנִפְּלָה לְפָנָי יְבָמִים שִׁישׁ בָּהֶן
חָלָל לֹא תֹאכַל, מִפְּנֵי זִיקַת הַחָלָל: וְאֲפֹלוּ עָשָׂה בָּהּ אֶחָד מִן
הַכֹּהֲרִים מֵאֵמֶר, שֶׁאֵין הַמֵּאֵמֶר קוֹנֶה בִּיבָמָה קָנִין גָּמוּר.

כ. כּוֹהֵן שֶׁנָּתַן גִּט לְיִבְמָתוֹ הַכּוֹהֲנֵת, שֶׁהִיא נֶאֱסְרָה עָלָיו,
וְעַדִּין זִיקַתוֹ עָלֶיהָ הָרִי זֶה אוֹכֵלָתָהּ בְּתֵרוֹמָהּ: מִפְּנֵי שֶׁהִיא
מִשְׁמֶרֶת לְבִיָּאָה פְּסוּלָה שְׁלִדְבְּרִיהֶן, שֶׁאֵין הַגִּט פּוֹסֵל הַיִּבָּמָה

אלא מדבריהן. וכן כוהנת חלוצה או שניה שנתארסה לכוהן, אוכלת. כוהן הדיוט שנשא אילונית, הרי זו אוכלת בתרומה.

הלכות תרומות פרק ח

א. העבר, והיבם, והארוסין, והחרש, וכן תשע שנים ויום אחד פוסלין, ולא מאכילין. העבר פיצד: בת ישראל המעברת מכוהן, לא תאכל בשביל העבר; ובת כוהן המעברת מישׂראל, אסורה לאכל מפני העבר שנאמר "ושבה אל-בית אביה כנעוריה" (ויקרא כב, יג), פרט למעברת.

ב. בת כוהן שבא עליה ישראל אין חוששין לה שמא נתעברה, אלא טובלת ואוכלת לערב. היתה נשואה לישראל, ומת בעלה טובלת ואוכלת בתרומה לערב, עד ארבעים יום; ואם הכר עברה הרי זו מקלקלת למפרע, עד ארבעים יום: שכל הארבעים אינו עבר, אלא מים בעולם הוא חשוב.

ג. בת ישראל שנשאת לכוהן, ומת והניחה מעברת לא יאכלו עבדיה בתרומה בשביל העבר: שהילוד הוא שמאכיל, ושאינו ילוד אינו מאכיל. לפיכך אם היה העבר חלל אינו פוסל העבדים, אלא אוכלין בגלל אחיו הפשרים, עד שילוד זה החלל, ויאסרו העבדים מלאכל.

ד. היבם פיצד: בת ישראל הזקוקה ליבם כוהן, לא תאכל שנאמר "וכהן, כי-יקנה נפש" (ויקרא כב, יא), וזה עדין לא קנה אותה; ובת כוהן הזקוקה לישראל, אסורה מפני יבמה שנאמר "ושבה אל-בית אביה" (ויקרא כב, יג), פרט לשומרת יבם.

ה. יבם כוהן שבא על יבמתו באנס, או בשגגה, או שהערה בה ולא גמר אף על פי שקנה אותה כמו שבארנו בהלכות יבום, אינו מאכילה בתרומה: עד שיבעל בעילה גמורה, ברצון. במה דברים אמורים, בשנתאלמנה מן הארוסין; אבל מן הנשואין הואיל והיתה אוכלת, תאכל בביאה זו.

ו. הארוסין פיצד: בת כוהן שנתארסה לישראל אסורה לאכל, שהרי יש לו בה קנין; ובת ישראל שנתארסה לכוהן לא תאכל עד שתכנס לחפה, שמא תאכיל לבני בית אביה כמו שבארנו.

ז. ישראל שאמר לכוהנת, הרי את מקדשת לי לאחר שלושים יום הרי זו אוכלת בתרומה כל השלושים, שעדין לא נתארסה; ואם אמר לה, הרי את מקדשת לי מעכשו לאחר שלושים יום הרי זו אסורה לאכל מיד. וכן בשאר כל התנאים פיוצא בזה.

ח. החרש פיצד: כוהנת שנשאת לחרש ישראל לא תאכל, שהרי קונה בתקנת חכמים שתקנו לו נשואין. ובת ישראל שנשאת לכוהן חרש לא תאכל, שאינו קונה מן התורה: שאינו בן דעת.

ט. נתארסה לכוהן פקח, ולא הספיק לכנסה עד שנתחרש אינה אוכלת; מת ונפלה לפני יבם חרש, ויבמה אינה אוכלת. אבל אם נשאה כשהוא פקח, ונתחרש הרי זו אוכלת; מת ונפלה ליבם חרש, ויבמה הרי זו אוכלת, הואיל והיתה אוכלת בתחלה. ואשת חרש שילדה ממנו, הרי זו אוכלת בשביל בנה.

י. בן תשע שנים ויום אחד כיצד: מי שנבעלה לאסור לה, והוא בן תשע שנים ויום אחד הואיל וביאתו ביאה, נפסלה מן הכהנה ואסורה מלאכל: מפני שנעשית זונה או חללה כמו שבארנו, אפלו היה שחוף. ובת ישראל, אפלו שנשאת לכוהן בן תשע שנים ויום אחד אף על פי שביאתו ביאה אינה אוכלת בשביל הקטן, לפי שאינו קונה עד שיגדיל.

יא. ספק שהוא בן תשע שנים ויום אחד, ספק שאינו, נשאת לבן שלוש עשרה שנה ויום אחד, ספק שהביא שתי שערות ספק שלא הביא הרי זו אסורה לאכל.

יב. כל אלו שאין מאכילין בתרומה שלתורה, כך אין מאכילין בתרומה שלדבריהם גזרה, שמא יאכילו בשלתורה.

יג. ואלו לא פוסלין, ולא מאכילין האונס, והמפתה, והשוטה שנשא אשה: אלא אם כן היתה אסורה להן, שהן פוסלין אותה בביאתן, מפני שנעשית זונה או חללה, כמו שבארנו.

יד. מי שנשאת לכוהן שוטה, או שאנס אותה או פתה כוהן, וילדה אוכלת בשביל בנה; ואף על פי שהדבר ספק, הואיל ושלל בקדושין היא, שמא מאחר עברה הרי הולד בחזקת זה שבא עליה: והוא שלא יצא עליה קול עם אחר, אלא הכל מרננין אחריה בזה הכוהן.

טו. וכן כוהנת שבא עליה שוטה ישראל, או שאנסה או פתה אותה, ונתעברה אינה אוכלת, מפני העבר; נתחתף העבר, הרי זו תאכל.

טז. אשת איש שבאו לה עדי קנוי, ועדי סתירה הרי זו אסורה לאכל בתרומה, עד שתשתה מי המרים: מפני שהיא ספק זונה. מת בעלה קדם שישקנה, או שהיתה מן הנשים שאינן שוות ולא נוטלות כתבה הרי זו אסורה בתרומה לעולם. וכל אשת כוהן שאמרה, טמאה אני הרי זו אסורה לאכל בתרומה.

יז. קטנה בת ישראל שנשאת לכוהן שלא מדעת אביה, בין בפני אביה בין שלא בפניו אף על פי שקדשה אביה, אינה אוכלת בתרומה: שאם מחה, תעשה זרה למפרע; וזה שרואה ושותק כועס הוא, לפי שנשאת שלא לדעתו.

הלכות תרומות פרק ט

א. האשה אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה, או ליד שלוחה שעשת לקבלה; וכל שהיא ספק גרושה, הרי זו לא תאכל.

ב. האשה שעשת שליח לקבל לה גטה, אסורה לאכל בתרומה מיד; ואם אמרה לו, קבל לי גטי במקום פלוני אינה אסורה עד שיגיע שליח לאותו מקום. שלחה שליח להבאת גטה, אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה. האומר לאשתו, הרי זה גטין שעה אחת קדם למיתתו אסורה לאכל בתרומה מיד.

ג. עיר שהקיפה פרקום, וספינה המטרפת בים, והיוצא לדון הרי אלו בחזקת קימין; ואין צריך לומר מפרש, ויוצא בשירה. אבל עיר שכבשה פרקום, וספינה שאבדה בים, והיוצא להרג מבתי דיני גויים, ומי שגזרתו חיה, או נפלה עליו מפלת, או

שָׁטְפוּ נָהָר נֹתַנִּין עָלֶיהֶן חֲמָרֵי חַיִּים וְחֲמָרֵי מֵתִים ; לְפִיכָךְ אִם
הָיוּ נִשְׁוֹתִיהֶן בֵּת כּוֹהֵן לְיִשְׂרָאֵל, אוֹ בֵּת יִשְׂרָאֵל לְכוֹהֵן הָרִי אֵלוֹ
לֹא יֵאָכְלוּ. אָבָל מִי שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ בְּבֵית דִּין, וְהִנִּיחוּהוּ בְּבֵית
הַסֵּקֶלָה לְהַרְגַּ הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת מֵת, וְלֹא תֵאָכֵל אֶשְׁתּוֹ.

ד. הִנִּיחוּ בַּעֲלָה גּוֹסֵס בְּמִדִּינָה אַחֶרֶת, בֵּין שְׁהִיְתָה כּוֹהֵנֶת
אֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל אוֹ יִשְׂרָאֵלִית אֶשֶׁת כּוֹהֵן לֹא תֵאָכֵל : שָׂרֵב גּוֹסֵסִין
לְמִיתָה. אֶחָד אוֹמֵר מֵת בַּעֲלָה, וְאֶחָד אוֹמֵר לֹא מֵת הָרִי זֶה לֹא
תֵאָכֵל.

ה. אָמְרָה לָהּ צָרְתָּהּ, אוֹ אַחַת מִחֲמַשׁ נָשִׁים שְׂאִינָן נֶאֱמָנוֹת
לְהַעֲיִדָה שָׁמַת בַּעֲלָה הוֹאִיל וְאִינָה נִשְׂאֵת עַל פִּיהֶן, הָרִי זֶה
אוֹכֵלֶת בְּתִרּוּמָה בְּחֻזְקַת שְׁבַעֲלָה קָיָם : עַד שִׁיעִיד לָהּ שֶׁהוּא
נֶאֱמָן לְהַשְׁיָאָה עַל פִּיו.

ו. הַמְשַׁחֲרֵר אֶת עַבְדּוֹ מִשִּׁזְכָּה לוֹ בְּגִט שְׁחִירוֹ, פָּסְלוּ מִלֵּאכֹל
בְּתִרּוּמָה ; וְכָל עַבֵּד שִׁיָּצָא לְחֵרוֹת, וְעַדִּין הוּא מַעֲכָב שְׁחִירוֹ כִּמּוֹ
שִׁיתְבָּאֵר בְּהַלְכוֹת עַבְדִּים אֵף עַל פִּי כֵן, הָרִי הוּא אֲסוּר לֵאכֹל
בְּתִרּוּמָה.

ז. הַכּוֹתֵב נִכְסָיו לְאַחֵר, וְזָכָה לוֹ עַל יְדֵי אַחֵר, וְהָיוּ בָּהֶן עַבְדִּים,
וְשִׁתַּק זֶה שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ וְאַחֵר כֶּךָ צֹוֹחַ הָרִי זֶה סָפֵק אִם זֶה שִׁצּוֹחַ
הוֹכִיחַ סוּפּוֹ עַל תַּחֲלָתוֹ, וְעַדִּין לֹא יֵצְאוּ מִרְשׁוֹת רֹאשׁוֹן, אוֹ זֶה
שִׁצּוֹחַ אַחֵר שִׁשְׁתַּק, חֲזֹר בּוֹ ; לְפִיכָךְ אֵין אוֹכֵלִין בְּתִרּוּמָה בֵּין
שְׁהִיָּה רַבָּן רֹאשׁוֹן כּוֹהֵן וְהַשְּׁנִי יִשְׂרָאֵל, בֵּין שְׁהִיָּה רַבָּן רֹאשׁוֹן
יִשְׂרָאֵל וְהַשְּׁנִי כּוֹהֵן.

ח. יִשְׂרָאֵל שֹׁשְׁכֵר בְּהֵמָה מְכוּוֹהֵן, מֵאֲכִילָה הַתִּרּוּמָה. וְכוֹהֵן
שֹׁשְׁכֵר בְּהֵמַת יִשְׂרָאֵל אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא חַיֵּב בְּמִזְוֵנוֹתֶיהָ לֹא
יֵאֲכִילָנָה תִּרּוּמָה, מִפְּנֵי שְׂאִינָה "קִנְיִן כֶּסֶף" (ויקרא כב, יא).

ט. יִשְׂרָאֵל שֹׁשֵׁם פָּרָה מְכוּוֹהֵן לְפִטְמָה, וְלִהְיוֹת הַשֹּׁשְׁכֵר בִּינִיָּהֶן
לֹא יֵאֲכִילָנָה תִּרּוּמָה, אֵף עַל פִּי שִׁישׁ לְכוֹהֵן בְּשִׁבְחָה חֶלֶק ; אָבָל
כּוֹהֵן שֹׁשֵׁם פָּרַת יִשְׂרָאֵל לְפִטְמָה אֵף עַל פִּי שִׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל חֶלֶק
בְּשִׁבְחָה, הוֹאִיל וְגוֹפָה לְכוֹהֵן, שֶׁהָרִי שָׁמָּה עַל עֲצָמוֹ הָרִי זֶה
מֵאֲכִילָה הַתִּרּוּמָה.

י. פָּרָתוֹ שֶׁלְיִשְׂרָאֵל שִׁילָדָה בְּכוֹר, מֵאֲכִילוֹ הַתִּרּוּמָה שֶׁהַבְּכוֹר
לְכוֹהֲנִים ; וְאוֹצֵר אָדָם כְּרִשְׁיָנִי תִרּוּמָה לְתוֹךְ שׁוֹבְכוֹ, וְאִינוּ
חוֹשֵׁשׁ שָׁמָּה יְבוֹאוּ הַיּוֹנִים שָׁלוֹ וְיֵאָכְלוּ אוֹתָן.

יא. יֵרָאֶה לִּי, שָׂאֵם מִכָּר הַכּוֹהֵן פָּרָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, וְלָקַח הַדָּמִים
אֵף עַל פִּי שֶׁעַדִּין לֹא מִשְׁךְ הַלּוֹקָח, הָרִי זֶה אֲסוּר לְהֵאֲכִילָהּ
תִּרּוּמָה : שְׂדִין תּוֹרָה מַעֲוֹת קוֹנוֹת, כִּמּוֹ שִׁיתְבָּאֵר בְּהַלְכוֹת מִקָּח
וּמִמְכָּר. וְאִם מִכָּר יִשְׂרָאֵל לְכוֹהֵן אֵף עַל פִּי שֶׁנִּתֵּן הַדָּמִים, לֹא
תֵאָכֵל בְּתִרּוּמָה עַד שִׁיִּמְשֹׁךְ.